

[Indenrigsministeren.]

ster siger, og det var jeg naturligvis glad for at høre, for ellers kan det jo tit lyde, som om det, der kommer fra regeringen og ministrene, er temmelig ligegyldigt. Jeg takker for denne anerkendelse. Men derefter mente det ærede medlem, at en minister ikke burde udtale sig i et sådant forhold, således som han havde gjort. Se dette forstår jeg jo ikke rigtig. Er det meningen, at alle mulige andre skal have lov til at udtale sig, organisationer naturligvis ikke at forglemme, men at en minister alene skulle være bundet til ikke at udtale sig?

Når det ærede medlem mener, at dette spørgsmål har vakt et betydeligt røre, må jeg indrømme, at det er sandt, og det kan for så vidt kun glæde mig, men det er ikke mig, der har givet anledning til, at dette røre er blevet vakt. Det begyndte med Landboforeningernes henstillinger om at påvirke sogneråd og amtsråd. Og medens de ikke havde videre held til at påvirke sognerådene, lader det altså til, at der er visse amtsråd, der har været mere villige. Derfor har nogle af amtsrådene bragt sig selv i søgelyset; det er altså ikke ministeren, der har gjort det. Læg mærke til, at mine udtalelser fremkom først, efter at der var fremkommet forskellige klager, besværinger og henvendelser, hvor sognerådsflertal følte sig tilsidesat og overset med hensyn til de beslutninger, som de havde taget, og som de havde ønsket skulle gælde for kommunen. Her nævnedes, synes jeg, det ærede medlem hr. Baunsgaard et udmærket eksempel. Altså stammer røret ikke fra ministeren i dette tilfælde, men fra Landboforeningerne og fra amtsrådene selv og fra deres optræden, men jeg forstod jo, det egentlig heller ikke var den sag, det ærede medlem interesserede sig mest for, men for her i dag at få lejlighed til at komme med en hel mængde udtalelser om mange forskellige ting, som i en håndvending afgjordes til den ene eller den anden side. Jeg trøster mig kun med, at det ikke er altid, visdommen følger de mange ord.

Jeg har udtrykkelig udtalt både til aviserne og her i dag, at ændringer i kommunernes struktur kan betinge ændringer også i ligningsforholdet. Jeg har selv været med til både at fastholde et ligningsforhold og foreslå en ændring i det, og begge dele er blevet fulgt af amtsrådet. Det er klart,

at når der i en kommune fremkommer betydelige indtægter fra andre kilder end landbrug eller — som jeg kender det bedst — af fiskeri, ændres kommunens struktur; der opstår en større bymæssig bebyggelse, og det kan naturligvis betinge en ændring i ligningsforholdet. Men der er også det interessante at iagttage, at de sandede arealer nu betaler mere i ejendomsskatter end de frugtbare og gode jorder i den øvrige del af kommunen. Det viser altså, at skatterne følger en sådan strukturændring, selv om en del af dem falder på fast ejendom.

Jeg vil gerne spørge det ærede medlem — som jeg har forstået af og til befatter sig med at skrive skøder, det antager jeg i hvert fald — om der ikke i alle disse skøder står, at man overtager ejendommen med de byrder til det offentlige, som nu engang påhviler den, og derfor forstår jeg ikke rigtig, når han så retsmoralsk vil begrunde, at det da er rimeligt, at man vil søge at vælte de byrder af sig. Man kunne lige så godt foreslå, at man ville have renterne væk; det er jo også en byrde, der hvilede på ejendommen, dengang man overtog den.

Så siger det ærede medlem, at disse byrder stiger undertiden. Ja, det gør de naturligvis. Det måtte vedkommende jo også vide, at sådan kunne det gå, og andre byrder kan jo også stige. Jeg mener derfor, at der ikke er nogen særlig berettigelse i kravet om, at disse byrder bør lattes. Det er nu engang sådan, at hvor man letter den ene byrde, dér glider en anden ind. De ærede medlemmer hr. Kirkegaard og hr. Niels Andersen har gjort udmærket rede for, at dér hvor de offentlige byrder på fast ejendom lattes, dér glider andre skatter og omkostninger og renter ind i stedet for, og man må alligevel have skatterne betalt bagefter, for det drejer sig jo om kommunale skatter, og de kan nu engang ikke hentes andre steder end hos de mennesker, som bor dér i kommunen, når man også ønsker at give dem fri, som bor uden for kommunen, som det ærede medlem hr. Baunsgaard fremførte. Endelig tænker jeg jo heller ikke, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen glemmer at få sin ene procent for skødet. Når ejendommen er steget i pris, følger også nok den omkostning med opad. Det er noget, der ikke alene gælder de offentlige byrder, men det gælder altid; hvis der sker kon-